

paa, at Lønningsudvalget vilde have været istand til at fremme flere af sine Arbejder saaledes, at der kunde have været Udfigt til, at Lønningsforslagene kunde være bleven til Lov i denne Samling, hvorved det foreliggende Lovforslags Betydning i finantziel Henseende jo vilde være bleven væsentlig indskrænket. Denne Forventning er i alt Fald gaaet i Opfyldelse for et enkelt Lovforslags Bedkommende, nemlig Lovforslaget om Lønninger ved Loldvæsenet, der vel maa antages at være vedtaget af Folkethinget i en saadan Stikfælde, at det bliver Lov i samme Stikfælde. Hvis dette bliver Tilfældet, vil altsaa hele denne store Etat af civile Embedsmænd komme udenfor denne Lov, hvilket altsaa vil formindste dens finantzielle Betydning. Hvad nu angaar Udvalgets Stilling til denne Sag, vil man jo se, at et Mindretal nærmest havde ønsket at blive ved Lovforslaget, saaledes som det er forelagt af den høitærede Regjering. Flertallet har derimod forment, at Vedtagelsen af dette Lovforslag mere eller mindre vilde være at præjudicere Lønningslovenes Behandling og den Ordning, man vilde komme til gennem en Revision af disse. Dette Flertal har imidlertid heller ikke kunnet blive enig om nogen Indstilling eller enigt med det førstnævnte Mindretal om de fra Lovforslagets Standpunkt indkommende Endringsforslag, som dette Mindretal har stillet. Da der ikke ellers forelaa Endringer til Lovforslaget, og den anden Side af Udvalget som sagt var tilfreds dermed, som det forelaa, tillode vi os at stille det Endringsforslag, som findes under Nr. 2, hvorved vi tilraade istedetfor Lovforslagets 12 pCt. af de første 2,000 Kr. at give 12 pCt. af de første 1,200 Kr. og istedetfor Lovforslagets 8 pCt. af de næste 2,000 Kr. at give 6 pCt. af de næste 800 Kr. Derved vil Maximumbeløbet af Lønningstillaget blive 192 Kr. I 1875 var Maximumbeløbet 400 Kr., senere blev det ved Regjeringens Foranstaltning nedsat til 300 Kr.; ved den foretagne Endring ifjor blev det 240 Kr. Nu foreslaas det af os sat til 190 Kr. Dernæst have vi ment at maatte nedsætte Maximum for det Beløb, hvortil Lønningen plus Tillæget maa stige, til 2,500 Kr., saa at altsaa Embeder paa 2,400 Kr. — hvoraf der er 170 — kun faae et lille, sparsomt Tillæg paa 100 Kr. Saaledes som udtalt i Betænkningen, benegte vi ikke, at flere Embedsmænd blandt dem, der

Lønnes med 2,500—4,400 Kr., vilde savne det Tillæg, de have havt i endel Aar; men vi tro, det maa indrømmes ogsaa fra anden Side, at det i alt Fald delvis vil foregribe Friheden i Overveelsen af Lovforslagene om endelige Lønninger, naar man vedblivende opretholder Tillæget uforandret ogsaa med Hensyn til Maximumsgrænsen. Vi have derfor troet det forsvarligt at stoppe op ved 2,500 Kr. i den Forventning, at Lønningslovene med det Første vilde blive reviderede. Vi have endvidere optaget en Bestemmelse om, at Ingen skulde have Lønningstillæg, som er indtraadt i Stats-tjenesten efter den 1ste April 1880, hvormed vi naturligvis mene som Embedsmænd og Bestillingsmænd eller overhovedet i saadan Tjeneste, der kunde give ham Ret til Tillæg efter denne Lov. Endelig foreslaa vi, at Tillæg ikke gives dem, der endnu ikke have fyldt deres 25de Aar. Denne sidste Bestemmelse have vi taget efter det Forslag, der blev vedtaget af Folkethinget den 14de Mai 1875. Vi havde ment, at, selv om man navnlig fra den Side, der helst vil have Lovforslaget, som det er forelagt, maatte være betænkelig ved at gaa saa langt ned, som vi have foreslaaet, saa havde vi dog nogenlunde truffet Flertallets Mening i Udvalget; men det har vist sig ikke at være Tilfældet. Naar vi sætte 12 pCt. af de første 1,200 Kr., maatte Mindretallet under Nr. 1 gaa ned til 12 pCt. af 1,000 Kr. Der var altsaa en Forskiel, ganske vist ringe i finantziel Henseende, men en Forskiel var der dog. Og da vi satte Maximum af Tillæg til 192 Kr., maatte dette Mindretal naturligvis finde, at et Maximum af 168 Kr. var det Rigtige. Endvidere: Da vi mente at kunne gaa til Lønninger paa 2,500 Kr., maatte Maximum for dette allerede Mindretal være 2,000 Kr. Jeg skal ikke nærmere udvilde Forskiellen mellem disse Forslag; jeg finder, at det indeholder en Karakteristik af Forholdene her i Thinget, at det allerede Mindretals Forslag ere opstillede paa den Maade, som sket er, og at man ikke har kunnet afviescere ved det af os først opstillede Forslag, men nødvendigvis maatte gjøre disse Takrettelser deri. Endelig skal jeg bemærke, at, naar vi, efter hvad Folkethinget selv tidligere har vedtaget, satte 25 Aars Alderen som Aldersgrænsen nedefter, er det selvfølgelig, at dette af bemeldte Mindretal maatte forandres til noget Andet. Jeg antager imidlertid ikke, at disse Endringer have nogen større finantziel Betydning,